

DE ACELAȘI AUTOR

seria Dosarele NUMA

Șarpele

Aurul albastru

Gheață de foc

seria Isaac Bell

Urmărirea

Sabotorul

seria Dirk Pitt

Sahara

Aurul incașilor

Walhalla

Odiseea troiană

Vântul negru

Comoara marelui han

Moarte în Arctica

Zorii Semilunii

Săgeata lui Poseidon

CLIVE CUSSLER
ȘI PAUL KEMPRECOS

ORASUL PIERDUT

SERIA
DOSARELE NUMA

PROLOG

ALPII FRANCEZI, AUGUST 1914

SUS, DEASUPRA MUNȚILOR maiestuoși, acoperiți de zăpadă, Jules Fauchard se lupta să scape cu viață. Cu câteva minute înainte, avionul său se izbise de un zid invizibil de aer cu o forță care-i făcuse dinții să-i clănțâne în gură. În acel moment, curenții ascendenți și descendenți aruncau avionul ușor prin aer ca pe-un zmeu legat cu o sfoară. Fauchard se lupta cu turbulențele cumplite cu o pricepere pe care-o băgase la cap datorită stricțiilor săi instructori de zbor francezi. Apoi trecu de zona cu turbulențe, lăfăindu-se în aerul liniștit, și neavând habar că asta era aproape să-i aducă sfârșitul.

Stabilizându-și în sfârșit avionul, Fauchard cedă în fața celui mai firesc dintre impulsurile umane. Închise ochii obosiți. Pleoapele-i fluturară și i se lăsară, apoi se închiseră cu putere, de parc-ar fi fost apăsată cu greutate de plumb. Mîntea începu să-i plutească pe un tărâm al umbrelor, al nepăsării. Bărbia îi căzu în piept. Degetele lui blegi dădură drumul manetei de control, până atunci ținută strâns. Micul avion roșu se clătina în aer, cuprins parcă de aburii beției în ceea ce piloții francezi numeau *perte de vitesse*, sau pierdere de elan, în timp ce aluneca pe o aripă, într-un preludiv al picajului.

Din fericire, urechea internă a lui Fauchard detectă schimbarea de echilibru, iar semnalele de alarmă începură să-i răsună în creierul adormit. Ridică brusc capul și se trezi amețit, chinuindu-se să-și

stăpânească gândurile încețoșate. Ațipise doar câteva secunde, dar în acel timp, avionul său pierduse câteva sute de metri în altitudine și era pe cale să intre într-un plonjon abrupt. Sângele îi bubuia în cap. Inima care-i bătea năvalnic părea gata să-i explodeze în piept.

Școlile de pilotaj din Franța își învățau studenții să piloteze un avion cu aceeași atingere ușoară ca a unui pianist pe clape, iar nenumăratele ore de instructaj ale lui Fauchard își dovediră valoarea. Atingând maneta de control ușor ca fulgul, se asigură că nu făcea exces de zel și readuse cu grijă avionul într-o poziție echilibrată. Mulțumit că reușise să stabilizeze avionul, răsuflă ușurat și trase aer în piept, gerul arctic izbindu-i plămâni ca niște cioburi de sticlă.

Durerea ascuțită îl smulse din letargie. Din nou complet treaz, Fauchard repetă mantra care-l menținuse hotărât în misiunea lui disperată. Buzele-i înghețate refuzau să formeze silabele, dar cuvintele-i urlau în creier.

„Dă greș și vor muri milioane.“

Fauchard își încheștă fălcile, mai hotărât ca niciodată. Șterse condensul de pe ochelari și aruncă o privire peste capota metalică a carlingii. Aerul alpin era curat precum cristalul fin, și chiar și detaliile cele mai îndepărtate se vedeau cu o claritate extremă. Șiruri de munți ca și dinții unui ferăstrău se întindeau la orizont, iar satele mici erau agățate de versanții văilor alpine pline de verdeață. Norii pufoși se suprapuneau ca niște grămezi de bumbac proaspăt culese. Cerul era senin, de un albastru-intens. Zăpada de vară care acoperea vârfurile zimțate ale munților era scaldată într-o lumină de un roz-albăstrui de la soarele ce apunea.

Fauchard își desfătă ochii încercănați cu peisajul de o frumusețe magnifică, ciulind în același timp urechile ca să asculte sunetul produs de motorul rotativ de optzeci de cai-putere, în patru timpi, care alimenta avionul Morane-Saulnier N¹. Totul era bine. Motorul zum-zăia așa cum făcuse și înainte de puiul de somn aproape fatal pe care-l

¹ Monoplan francez de vânătoare din timpul Primului Război Mondial

trăsese. Fauchard era liniștit, dar faptul că scăpase la limită îi zdruncinase încrederea în sine. Își dădu seama, spre uluirea lui, că avusesse un sentiment necunoscut. *Teama*. Nu de moarte, ci de eșec. În ciuda voinței sale de fier, mușchii apăsați de dureri îi aminteau că era și el om din carne și oase, ca și ceilalți. Carlinga deschisă îi lăsa puțin spațiu de mișcare, iar corpul îi era înfodolit într-un palton din piele căptușit cu blană, peste un pulovăr gros din lână de oaie Shetland¹, o helancă și lenjerie lungă de corp. Un fular din lână îi proteja gâtul. O cască din piele îi acoperea capul și urechile, iar mâinile-i erau băgate în mănuși de protecție din piele. În picioare avea bocanci de munte, din piele, căptușiți cu blană, de cea mai bună calitate. Deși era îmbrăcat pentru condiții meteo polare, gerul îl pătrunsese până la oase și-i amortise vioiciunea. Era o situație periculoasă. Avionul Morane-Saulnier era complicat de pilotat și necesita toată atenția lui.

În fața oboselii care-l rodea, Fauchard se agăță de sănătatea sa mentală cu încăpățănarea care-l transformase într-unul dintre cei mai bogați industriași din lume. Hotărârea aprigă încă i se citea în ochii cenușii ca flinta și în înclinarea dură a bărbiei sale colțuroase. Cu nasul său lung, acvilin, profilul lui Fauchard se asemena cu cel al vulturilor ale căror capete împodobeau blazonul familiei din coada avionului.

Își forță buzele amortite să se miște.

„Dă greș și vor muri milioane.“

Vocea de stentor care trimisese fiori de teamă pe coridoarele puterii din Europa îi ieși din gâtlee ca un horcăit, sunetul jalnic fiind acoperit de urlatul motorului și de curenții de aer care treceau pe lângă fuzelaj, dar Fauchard hotărî că era momentul pentru o recompensă. Băgă mâna în botul bocancului și scoase o ploscă subțire din argint. Desfăcu dopul cu dificultate din cauza mănușilor groase

¹ Rasă de oaie din insula britanică omonimă, cunoscută pentru lâna ei moale și fină

și trase un gât din ploscă. Șnapsul zdravăn era făcut din struguri crescuți pe proprietatea lui și era aproape alcool pur. Căldura îi inundă trupul.

Întărindu-se astfel, se legănă în scaun, își mișcă degetele de la mâini și de la picioare și-și chirci umerii. În timp ce sângele începea din nou să-i curgă prin extremități, se duse cu gândul la ciocolata caldă elvețiană și la pâinea proaspăt scoasă din cuptor cu brânză topită care-l aștepta de cealaltă parte a munților. Buzele cărnoase din spatele mustății dese tip ghidon se strânsură într-un zâmbet ironic. Era unul dintre cei mai bogați oameni din lume, și totuși se bucura de posibilitatea unei mese demne de un plugar. Așa să fie.

Fauchard își îngădui o clipă pentru a se felicita singur. Era un om meticulos, iar planul său de evadare mersese ceas. Familia îl pusese sub urmărire de când își exprimase părerile nedorite în fața consiliului. Dar în ciuda faptului că membrii consiliului se gândiseră ce să facă în privința lui, reușise să scape de urmăritori printr-o combinație de distragere a atenției și noroc.

Se prefăcuse că băuse prea mult și-i spusese valetului, care era plătit de familia lui, că voia să meargă la culcare. Când se lăsase liniștea deplină, ieșise în tăcere din dormitor, se furișase afară din castel și își croise drum spre locul în care era o bicicletă ascunsă în pădure. Cărându-și prețioasa încărcătură într-o raniță, mersese prin pădure până la aerodrom. Avionul lui avea plinul făcut și era pregătit de plecare. Decolase la revărsatul zorilor, oprindu-se de două ori în locuri izolate unde servitorii săi cei mai loiali depozitară combustibil.

Goli plosca și aruncă o privire spre busolă și spre ceas. Era în grafic, întârziase cu doar câteva minute. Piscurile joase din fața lui îi arătau că se apropia de sfârșitul lungii sale călătorii. În curând avea să se apropie în sfârșit de Zürich.

Se gândea la ce avea să-i spună emisarului papei, când i se păru că un stol de păsări speriate își luaseră zborul de pe aripa dreaptă. Aruncă o privire spre dreapta și-și dădu seama, spre groaza lui, că

păsările erau de fapt fâșii de material care se desprinseseră de pe paleta aerodinamică, lăsând o gaură colțuroasă de câțiva centimetri de-a curmezișul ei. Exista o singură explicație. Aripa fusese lovită de focuri de armă, iar urletul ascuțit al motorului acoperise zgomotul.

Reacționând din instinct, Fauchard înclină avionul spre stânga, apoi spre dreapta, învărtindu-se și sucindu-se ca o rândunică în zbor. În timp ce scruta cerul cu privirea, văzu șase biplane zburând în formație în V pe sub el. Cu un calm uluitor, Fauchard opri motorul, ca și cum s-ar fi pregătit să planeze spre pământ într-o aterizare cu motorul oprit.

Avionul Morane-Saulnier se prăvăli ca o piatră.

În mod normal, ar fi fost o manevră sinucigașă, punându-l în vizorul inamicului. Dar Fauchard recunoscuse avioanele atacatoare ca fiind Aviatik¹. Construite de germani după planurile francezilor, erau alimentate de motoare în linie Mercedes și fuseseră inițial făcute pentru recunoaștere. Mai important decât atât, mitraliera montată în fața mitraliorului putea trage doar în sus. După un picaj de câțiva metri, ajustă ușor maneta, iar avionul se înălță, ajungând în spatele formației de Aviatikuri.

Alinie botul avionului cu cel mai apropiat Aviatik și apăsă pe trăgaci. Mitraliera Hotchkiss² răpăi, iar cartușele trasoare loviră în plin coada avionului. Fumul se revărsă din avion, apoi flăcările cuprinseseră fuzelajul.

Aviatikul intră într-un picaj lung, în spirală. Câteva rafale de cartușe bine țintite mai doborâră un Aviatik cu aceeași ușurință cu care un vânător ar fi înhățat un fazan îmblânzit.

Fauchard reuși să-și omoare inamicii atât de rapid, încât ceilalți piloți nici măcar nu-și dădură seama că erau atacați până nu văzură

¹ Companie producătoare de aeronave din Germania din timpul Primului Război Mondial

² Mitraliera standard a armatei franceze în Primul Război Mondial, concepută de fabrica Hotchkiss et Cie, al cărei proprietar inițial a fost inginerul american Benjamin B. Hotchkiss (1826–1885)

fumul negru, înecăcios din avioanele în picaj. Formația precisă începu să se destrame.

Fauchard întrerupse atacul. Țintele sale se împrăștiaseră, iar elementul-surpriză nu mai era de partea lui. În schimb, făcu un urcuș abrupt de trei sute de metri, trecând cu avionul Morane-Saulnier prin mijlocul unui nor pufos.

Pe măsură ce paravanul cețos îi ascundea avionul de ochii inamicilor, Fauchard coborî nivelul și evaluă pagubele. Atât de mult material fusese sfâșiat de pe aripi, încât li se vedea scheletul din lemn. Fauchard înjură în barbă. Sperase să țâșnească din nor și să se îndepărteze de Aviatikuri cu ajutorul vitezei superioare a avionului său, dar aripa distrusă îl încetineea.

Nefiind în stare să fugă, trebuia să rămână și să lupte.

Fauchard era depășit tehnic și numeric, dar pilota unul dintre cele mai remarcabile avioane ale epocii sale.

Dezvoltat dintr-un avion de curse, Morane-Saulnier, deși complicat de pilotat, era incredibil de ager, și răspundea foarte bine la cea mai ușoară atingere. Într-o epocă în care cele mai multe avioane aveau cel puțin două aripi, Morane-Saulnier era un monoplan cu aripă pe mijloc. De la rotorul în formă de glonț al elicei la aripioara triunghiulară din coadă, Morane-Saulnier măsura doar 6,7 metri, dar era un „țânțar” mortal, datorită unui dispozitiv care avea să revoluționeze luptele aeriene.

Saulnier dezvoltase un mecanism de sincronizare care permitea mitralierei să tragă prin elice. Dar sistemul depășise ritmic mitralierele moderne, care trăgeau uneori haotic, iar având în vedere că muniția putea întârzia, deflectoarele din metal apărau palele elicei de gloanțele rătăcite.

Pregătindu-se de luptă, Fauchard băgă mâna sub scaun și atinse cu degetele metalul rece al unui seif. Lângă seif era un sac mov din catifea, pe care-l scoase și-l puse în poală. Pilotând avionul cu genunchii, scoase un coif din oțel, cu modele antice, din sac, și-și

trecu degetele peste suprafața lui gravată. Metalul era rece ca gheața la atingere, dar părea a radia o căldură care-i străbătu tot corpul.

Își puse coiful pe cap. Venea la fix peste casca din piele, și era perfect echilibrat. Coiful era neobișnuit prin faptul că viziera era turnată în forma unui chip de om, a cărui mustață și al cărui nas acvilin semănau cu ale lui Fauchard. Viziera îi limita vizibilitatea, și o ridică pe frunte.

Raze de soare pătrundeau prin ascunzătoarea din nori, în timp ce acoperirea lui Fauchard se risipea. Zbură prin fuioarele cețoase care marcau marginea norului și intră-n lumina plină a zilei.

Aviatikurile dădeau târcoale pe dedesubtul lui ca un banc de rechini înfomețați în jurul unei nave care se scufunda. Zăriră avionul Morane și începură să urce.

Aviatikul din față alunecă pe dedesubtul avionului lui Fauchard și trecu în raza de tragere. Fauchard smuci de centură ca să se asigure că era strânsă și trase botul avionului în sus, urcând într-un luping mare, invers.

Atârna cu capul în jos în carlingă, mulțumind instructorului francez care-l învățase manevra evazivă. Completă lupingul și-și opri ascensiunea, amplasându-și avionul în spatele Aviatikurilor. Deschise focul asupra celui mai apropiat avion, dar acesta se desprinse din șir și intră în picaj dintr-un unghi abrupt.

Fauchard rămase în urma avionului, simțind încântarea de a fi vânător, nu pradă. Aviatikul opri coborârea și viră brusc, încercând să ajungă în spatele lui Fauchard. Celălalt avion îl ajunsese cu ușurință.

Manevra Aviatikului îl aduse la gura unei văi largi. Cum Fauchard îi dăduse avionului puțin spațiu de manevră, acesta zbură direct în vale.

Economisind muniție ca un avar, Fauchard trase rafale scurte din Hotchkiss. Aviatikul se rostogoli la stânga și la dreapta, iar cartușele trasoare loviră fiecare parte a avionului. Acesta zbură mai jos, încercând să rămână dedesubtul lui Fauchard și al mitralierei sale

mortale. Din nou Fauchard încercă să obțină o lovitură. Din nou Aviatikul cobori.

Avioanele trecură peste câmpuri cu 160 de kilometri pe oră, rămânând la nici cincisprezece metri de sol. Conturul în mișcare al pământului făcea să fie și mai greu să obțină o lovitură bună.

Peisajul era un amestec de poieni întinse și căsuțe îngrijite de țară. Fermele erau tot mai aproape una de cealaltă. Fauchard vedea acoperișurile clădirilor unui oraș în față în locul unde valea se îngusta la un moment dat.

Aviatikul urma cursul unui râu șerpuit care mergea în susul părții de mijloc a văii, chiar în direcția orașului. Pilotul zbură atât de jos încât aproape că atinge apa cu roțile. În față, un pod învechit din piatră nedăltuită traversa râul în timp ce canalul intra în oraș.

Degetul lui Fauchard se încleșta pe trăgaci, când o umbră de deasupra capului îi întrerupse concentrarea. Aruncă o privire în sus și văzu roțile și fuzelajul unui alt Aviatik la mai puțin de cincisprezece metri deasupra lui. Cobori, încercând să-l forțeze și pe el să facă la fel. Aruncă o privire spre Aviatikul din față. Acesta începuse să urce ca să evite să se lovească de pod.

Trecătorii care traversau podul văzuseră cele trei avioane care înaintau și începuseră să alerge ca să scape cu viață. Bătrânul și adormitul cal de plug care trăgea o căruță peste pod se cabră pentru prima oară după mulți ani de zile, după ce avionul trecu razant pe deasupra capului căruțașului.

Avionul de deasupra capului lui Fauchard coborî pentru a-l forța să se lovească de pod, dar în ultima secundă trase de manetă și accelerează. Avionul Morane-Saulnier se aruncă în sus și-l duse între pod și Aviatik. Avu loc o explozie de fân uriașă în timp ce roțile avionului atinseră încărcătura căruței, dar Fauchard ținu avionul sub control, trecându-l peste acoperișurile clădirilor din oraș.

Avionul din spatele lui Fauchard urcă o secundă mai târziu.

Prea târziu.

Mai puțin agil decât monoplanul, Aviatikul se izbi de pod și explodă într-o minge de foc. Urcând la fel de încet, Aviatikul din frunte se atinse de turla unei biserici al cărei vârf ascuțit îi intră în partea de jos. Avionul se destrămă în aer, apoi se rupse într-o sută de bucăți.

– Mergi cu Dumnezeu! strigă Fauchard, răgușit, în timp ce-și întorcea avionul și-l îndrepta spre ieșirea din vale.

În depărtare apărură două puncte. Se îndreptau cu rapiditate în direcția lui. Se dovediră a fi ultimele avioane din escadronul de Aviatikuri.

Fauchard își îndreptă avionul direct între cele două avioane care se apropiau. Buzele i se întinseră într-un rânjat. Voia să fie sigur că familia știa ce părere avea el despre încercarea lor de a-l opri.

Era destul de aproape încât să-i vadă pe observatorii din cabinile din față. Cel din stânga lui arătă spre el cu ceea ce părea a fi un băț, iar el văzu o străfulgerare de lumină.

Auzi un pocnet slab, și simți că parcă-l împungea cineva cu un vâtrai încins în cutia toracică. Trecându-l fiorii, își dădu seama că observatorul din Aviatik recursese la o tehnologie mai simplă, dar mai eficientă – trăsese în Fauchard cu o carabină.

Smuci involuntar maneta de control, iar picioarele i se înțepe-niră, cuprinse de un spasm. Avioanele trecură fulgerător de-o parte și de alta a avionului lui. Mâna i se înmuie pe maneta de control, iar avionul începu să tremure. Simțea un gust metalic în gură și nu se putea concentra.

Își scoase mânușile, își desfăcu centura și băgă mâna sub scaun. Degetele sale slăbite apucară mânerul seifului din metal. Îl puse în poală, luă cureaua în formă de V care trecea prin mâner și o prinse de încheietura mâinii.

Adunându-și ultimele rezerve de energie, se îndreptă și se aplecă, ieșind din carlingă. Se rostogoli peste rama de babord, se lovi cu corpul de aripă și căzu.